

Verder dan de sterren

Kristin Hannah bij Boekerij:

De nachtegaal
Wie naar de sterren grijpt (Firefly Lane)
Verder dan de sterren
De tijd van loslaten
Een handvol hemel
Grand Central (verhalen)
Als de wolven huilen
Midden in de winternacht
Aan het einde van de wereld
De wintertuin
De vier windstreken
De vergeten vrouwen
Zomernacht
Mijn verloren dochter
Twee zusjes
De weg naar huis

Kristin Hannah

Verder dan de sterren

Ontroerende roman over vriendschap en familie,
verlies en troost

Vertaald door Titia Ram

Eerste druk 2016
Vierde druk 2025

ISBN 978-90-492-1010-6
ISBN 978-94-023-2884-4 (e-book)
ISBN 978-90-5286-867-7 (audio)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Fly Away*
Oorspronkelijke uitgever: St. Martin's Griffin
Vertaling: Titia Ram
Omslagontwerp: DPS Design & Prepress Studio
Omslagbeeld: © Mark Owen / Trevillion Images
Zetwerk: ZetSpiegel, Best

© 2013 Kristin Hannah. All rights reserved.
© 2015 Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd bestand, of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Tekst- en datamining van (delen van) deze uitgave is uitdrukkelijk niet toegestaan.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

Voor Benjamin en Tucker,
die me elke dag laten zien wat liefde echt betekent.
Voor mijn familie:
Laurence, Debbie, Kent, Julie, Mackenzie,
Laura, Lucas en Logan.
Jullie helpen me allemaal om door te gaan,
en onze herinneringen vertellen ons verhaal.
Als laatste voor mijn moeder:
we missen je.

De charme, je zou kunnen zeggen het briljante van het geheugen, is dat het kieskeurig, onbetrouwbaar en temperamentvol is. Het verwerpt de stichtelijke kathedraal en fotografeert onuitwisbaar dat jongetje dat buiten in het stof een stuk meloen zit te eten.

Elizabeth Bowen

Stel dat een mens in een droom door het paradijs zou kunnen reizen en er een bloem aangeboden zou krijgen als bewijs dat zijn ziel er echt was geweest, en als hij die bloem dan zou aantreffen als hij weer ontwaakte... Ai! Wat dan?

Uit de aantekeningen van S.T. Coleridge

Proloog

Ze zit in een toilethokje, voorovergebogen, met drogende tranen op haar wangen, de mascara die ze pas een paar uur geleden zo zorgvuldig heeft aangebracht helemaal doorgelopen. Je ziet meteen dat ze hier niet thuishoort, en toch is ze hier.

Verdriet is een gluiperig wezen dat altijd komt en gaat als een gast die je niet hebt uitgenodigd maar niet kunt wegsturen. Ze verlangt naar dit verdriet, hoewel ze dat nooit zal toegeven. Het is de laatste tijd het enige wat echt voelt. Ze merkt dat ze zelfs nu nog, al die tijd later, bewust aan haar beste vriendin denkt omdat ze wil huilen. Ze is als een kind dat zichzelf niet van kan weerhouden een korstje open te krabben, hoewel ze weet dat het pijn gaat doen.

Ze heeft geprobeerd alleen verder te gaan. Ze heeft het echt geprobeerd. Ze probeert het nog steeds, op haar eigen manier, maar soms kan één persoon je in je leven tegenhouden, ervoor zorgen dat je pas op de plaats moet maken, en zonder die hand om vast te houden kun je je realiseren dat je in een vrije val terecht bent gekomen, hoe sterk je vroeger ook was, hoe hard je ook je best doet om overeind te blijven.

Ze liep eens – heel lang geleden – midden in de nacht over een donkere weg die Firefly Lane heette. Het was de vreselijkste nacht van haar leven, en ze vond een zielsverwant.

Zo zijn we begonnen. Meer dan dertig jaar geleden.

Tully en Kate. Jij en ik tegen de rest van de wereld. Voor altijd beste vriendinnen.

Maar verhalen hebben een einde, toch? Je verliest de mensen van wie je houdt en je moet een manier vinden om verder te gaan.

Ik moet loslaten. Afscheid nemen met een glimlach.

Ze weet nog niet wat ze in gang heeft gezet. Binnen een paar minuten zal alles anders zijn.

1

2 september 2010, 22.14 uur

Ze voelde zich een beetje licht in het hoofd. Het was een fijn gevoel, alsof ze in een deken zat gewikkeld die ze net warm uit de wasdroger had gehaald. Maar toen ze bijkwam en zag waar ze was, was het ineens niet meer zo fijn.

Ze zat in een toilethokje, voorovergebogen, met drogende tranen op haar wangen. Hoelang zat ze hier al? Ze stond langzaam op en liep de wc uit, baande zich een weg door de drukke lobby van de bioscoop, negeerde de veroordelende blikken die haar werden toegeworpen door de beeldschone mensen die champagne stonden te drinken onder het glinsterende licht van een negentiende-eeuwse kroonluchter. De film was zeker al afgelopen.

Eenmaal buiten gekomen trapte ze haar belachelijke patentleren pumps van haar voeten af de donkere schaduw in. Ze begon in haar dure zwarte panty in de kletterende regen over de vieze stoep van Seattle aan de wandeling naar huis. Het was maar een straat of tien. Dat zou ze wel halen; er reden op dit uur trouwens toch geen taxi's meer.

Toen ze Virginia Street naderde werd haar aandacht getrokken door een felroze neonbord met het woord MARTINIBAR erop. Er stond een groepje mensen bij de deur te roken en kletsen, beschermd tegen de regen onder een luifel.

Hoewel ze zichzelf had bezworen door te lopen, zag ze hoe ze zich omdraaide, de deur opende en naar binnen liep, het donkere, drukke interieur in, recht op de brede, mahoniehouten bar af.

‘Wat wil je drinken?’ vroeg een magere, artistiek uitziende man

met knaloranje haar en meer ijzerwaren aan zijn gezicht dan de bouwmarkt in het pad met schroeven en moeren had liggen.

‘Tequila, graag,’ zei ze.

Ze sloeg het eerste glas achterover en bestelde een tweede. De harde muziek stelde haar gerust. Ze dronk het tweede glaasje leeg en bewoog mee op het ritme van de muziek. Iedereen om haar heen lachte en praatte. Het voelde een beetje alsof ze deel uitmaakte van al die activiteit.

Een man in een duur Italiaans pak ging naast haar zitten. Hij was lang en zo te zien ontzettend fit, met zorgvuldig geknipt en gestyled haar. Waarschijnlijk een bankier, of een bedrijfsjurist. Veel te jong voor haar, natuurlijk. Hij was zo te zien niet ouder dan vijfendertig. Hoelang was hij hier al, op zoek naar een date, naar de aantrekkelijkste vrouw in de ruimte? Een drankje, twee?

Hij draaide zich naar haar om. Ze zag aan zijn blik dat hij wist wie ze was, en dat kleine blik van herkenning verleidde haar. ‘Kan ik een drankje voor je bestellen?’

‘Geen idee. Kun je dat?’ Sprak ze met dubbele tong? Dat was geen goed teken. En ze kon niet helder nadenken.

Zijn starende blik verplaatste zich van haar gezicht naar haar borsten en weer terug. Het was een blik die niets aan de verbeelding overliet. ‘Ik zou op zijn minst één drankje zeggen.’

‘Ik pik nooit vreemde mannen op,’ loog ze. Er waren de laatste tijd alleen maar vreemden in haar leven. Alle anderen, iedereen die belangrijk was, was haar vergeten. De Xanax begon zijn werk te doen, of was het de tequila?

Hij raakte haar kin aan, een streling over haar kaaklijn die haar deed huiveren. De aanraking voelde vrijpostig; niemand deed dat nog. ‘Ik ben Troy,’ zei hij.

Ze keek in zijn blauwe ogen en voelde de zwaarte van haar eenzaamheid. Wanneer was de laatste keer geweest dat een man naar haar had verlangd?

‘Ik ben Tully Hart,’ zei ze.

‘Dat weet ik.’

Hij kuste haar. Hij proefde zoet, naar een of andere likeur, en naar sigaretten. Of wiet. Ze wilde zichzelf verliezen in pure fysieke sensatie, smelten als een snoepje op je tong.

Ze wilde alles wat er met haar leven was misgegaan vergeten, hoe ze op een plek als deze terecht was gekomen, alleen in een zee vol vreemden.

‘Kus me nog eens,’ zei ze, en ze haatte de sneue smekende toon die ze in haar stem hoorde. Zo had ze als kind ook geklonken, wanneer ze als klein meisje met haar neus tegen het raam gedrukt stond te wachten op de terugkeer van haar moeder. ‘Wat is er mis met mij?’ had dat meisje aan iedereen gevraagd die wilde luisteren, maar ze had nooit antwoord gekregen. Tully stak haar hand naar hem uit, trok hem naar zich toe, maar ze voelde terwijl hij haar kuste en zijn lichaam tegen het hare drukte dat ze begon te huilen, en toen de tranen eenmaal kwamen, waren ze niet meer te stoppen.

3 september 2010, 02.01 uur

Tully was de laatste die de bar verliet. De deuren knalden achter haar dicht; het neonbord klikte knetterend uit. Het was na tweeën; de straten van Seattle waren verlaten. Tot stilte gemaand.

Ze liep onvast over de gladde stoep. Een man – een vreemde – had haar gekust, en ze was in tranen uitgebarsten.

Hoe gênant kon het worden? Geen wonder dat hij was vertrokken.

De regen sloeg tegen haar lichaam, overweldigde haar bijna. Ze overwoog stil te blijven staan, haar hoofd in haar nek te gooien en zichzelf dood te drinken.

Zo erg zou dat niet zijn.

De wandeling naar huis leek uren te duren. Aangekomen bij het appartementencomplex waar ze woonde liep ze zonder iets te zeggen langs de portier.

Ze zag zichzelf in de spiegelwanden in de lift.

O, mijn god.

Ze zag er afgrijselijk uit. Haar kastanjebruine haar, dat hoog-nodig geverfd moest worden, was een grote warboel, en mascara liep in waterverfstrepen over haar gezicht.

De liftdeuren gleden open en ze liep de gang in. Ze liep zo te zwalken dat het een eeuwigheid kostte om haar voordeur te bereiken, en ze moest vier keer proberen voordat het haar lukte de sleutel in het gat te steken. Tegen de tijd dat ze de deur had opengemaakt was ze duizelig, en haar hoofdpijn was terug.

Ze knalde ergens tussen de eetkamer en de woonkamer tegen een bijzettafeltje. Ze viel bijna, maar hield zichzelf overeind door een greep naar de bank. Ze liet zich met een zucht op de dikke met dons gevulde witte kussens zakken. De salontafel lag vol post. Rekeningen en tijdschriften.

Ze zakte achterover en sloot haar ogen terwijl ze bedacht wat een puinhoop haar leven was geworden.

‘Godverdomme, Katie Ryan,’ fluisterde ze tegen de beste vriendin die er niet was. De eenzaamheid was ondraaglijk. Maar haar beste vriendin was weg. Dood. Dat was waarmee het allemaal was begonnen. Met het verlies van Kate. Hoe zielig was dat? Tully was in een vrije val terechtgekomen toen haar beste vriendin was doodgegaan, en het was haar sindsdien niet meer gelukt die val te stoppen. ‘Ik heb je nodig.’ Toen schreeuwde ze het uit: ‘Ik heb je nodig!’ Stilte.

Ze liet haar hoofd naar voren zakken. Viel ze in slaap? Misschien...

Toen ze haar ogen weer opende staaarde ze, met een waterige blik, naar de post op de salontafel. Grotendeels troep: catalogi en tijdschriften die ze niet meer las. Ze wendde haar hoofd af, maar toen werd haar blik getrokken door een foto.

Ze fronste haar voorhoofd en leunde naar voren, duwde de post weg en keek naar een exemplaar van roddelblad *Star*, dat onderop de stapel lag. Er stond een fotootje van haar gezicht in de rechterbovenhoek. En het was geen mooie foto. Niet een om trots op te zijn. Er stond één, gruwelijk woord onder.

VERSLAAFD.

Ze griste met onvaste handen het blad van tafel en sloeg het open. Ze bladerde erin tot ze hem weer zag: die foto.

Het was maar een klein artikel; niet eens een hele bladzijde.

HET WARE VERHAAL ACHTER DE GERUCHTEN

Ouder worden is voor geen enkele vrouw die bekend is gemakkelijk, maar voor Tully Hart, voormalige ster uit de ooit fenomenale talkshow *The Girlfriend Hour*, lijkt het nog moeilijker. De peetdochter van mevrouw Hart, Marah Ryan, heeft een exclusief interview aan *Star* gegeven. Marah, twintig jaar oud, bevestigt dat de vijftigjarige Hart de laatste tijd strijdt tegen demonen die haar al haar hele leven achtervolgen. Hart is de afgelopen maanden alarmerend veel aangekomen en verliest zich volgens Marah helemaal in drank en medicijnen...

‘O, mijn god...’

Marah.

Het verraad stak zo intens dat haar adem stokte. Ze las de rest van het artikel en liet het tijdschrift uit haar handen vallen.

De pijn die ze al maanden afwendde, al jaren, kwam brullend tot leven en trok haar naar de ellendigste en eenzaamste plek waar ze ooit was geweest. Ze kon zich voor het eerst niet eens voorstellen dat ze er nog uit zou kunnen komen.

Ze stond moeizaam op, met ogen vol tranen, en pakte haar auto-sleutels.

Ze kon niet langer zo leven.

2

3 september 2010, 04.16 uur

Waar ben ik?

Wat is er gebeurd?

Ik haal oppervlakkig adem en probeer me te bewegen, maar mijn lichaam doet het niet; mijn vingers doen het niet en mijn handen doen het niet.

Uiteindelijk lukt het me mijn ogen te openen. Het voelt alsof ze vol zand zitten. Mijn strot is zo droog dat ik niet kan slikken.

Het is donker.

Er is iemand bij me. Of iets. Het maakt een bonkend geluid, alsof er met hamers op staal wordt geslagen. De vibraties dreunen door mijn ruggengraat, nestelen zich in mijn tanden en kiezen, geven me hoofdpijn.

Het geluid – van piepend, scheurend metaal – is overal; om me heen, in de lucht, naast me, in me.

Knal-schraap, knal-schraap.

Pijn.

Die voel ik ineens.

Ondraaglijk, intens. Als ik me er eenmaal bewust van ben, hem voel, is er niets anders meer.

De pijn maakt me wakker: een verzengende, snijdende foltering in mijn hoofd, een kloppende pijn in mijn arm. Ik weet zeker dat ik botbreuken heb. Ik probeer me te bewegen, maar dat doet zo'n pijn dat ik flauwval. Als ik bijkom, probeer ik het nogmaals, moeizaam ademend, de lucht reutelend in mijn longen.

Ik ruik mijn eigen bloed, voel het langs mijn nek omlaagdrui-
pen.

Help me, probeer ik te zeggen, maar de duisternis slokt mijn
zwakke poging op.

DOE JE OGEN OPEN.

Ik hoor de opdracht, een stem, en word overweldigd door op-
luchting. Ik ben niet alleen.

DOE JE OGEN OPEN.

Dat lukt niet. Niets doet het.

ZELEEFTHOG.

Meer woorden, nu geschreeuwd.

STILBLIJVENLIGGEN.

De duisternis beweegt om me heen, verandert, en er is weer een
explosie van pijn. Een geluid – deels als een cirkelzaag in ceder-
hout, deels als een gillend kind – is overal om me heen. Schijnsel als
van vuurvliegjes licht op in mijn duisternis, en iets aan dat beeld
maakt me verdrietig. En moe.

EENTWEEDRIETILLEN.

Ik voel dat er aan me wordt getrokken, dat ik word opgetild door
koude handen die ik niet kan zien. Ik gil het uit van de pijn, maar
het geluid wordt meteen weggeslikt, of misschien klinkt het alleen
in mijn eigen hoofd.

Waar ben ik?

Ik sla ergens tegenaan en schreeuw het uit.

NIETSAANDEHAND.

Ik ga dood.

Het dringt ineens tot me door, trekt de lucht uit mijn longen.

Ik ga dood.

3 september 2010, 04.39 uur

Johnny Ryan schrok wakker met de gedachte dat er iets mis was.
Hij ging rechtop zitten en keek om zich heen.

Er was niets te zien, alles stond op zijn plaats.

Hij was in zijn werkkamer op Bainbridge Island. Hij was weer eens tijdens het werken in slaap gevallen. De vloek van de alleenstaande vader die thuis werkt. De dag had niet genoeg uren om alles gedaan te krijgen, dus stal hij uurtjes van de nacht.

Hij wreef in zijn vermoeide ogen. Op het computerscherm naast hem stond een bevroren afbeelding van een armoedig straatschoffie dat onder een oud neonbord met een bijna opgerookte filtersigaret in zijn mond zat. Johnny drukte op PLAY.

Kevin – op straat beter bekend als Frizz – begon op het scherm over zijn ouders te praten.

‘Het kan ze niets schelen,’ zei de jongen schouderophalend.

‘Hoe weet je dat zo zeker?’ vroeg Johnny in de rol van interviewer.

De camera ving Frizz’ starende blik, de rauwe pijn en boze opstandigheid in zijn ogen terwijl hij opkeek. ‘Anders zou ik hier niet zitten, toch?’

Johnny had de scène al minstens honderd keer gezien. Hij had Frizz al meermalen gesproken en had nog steeds geen idee waar hij was opgegroeid, waar hij thuishoorde, of wie er ’s avonds op hem wachtte en bezorgd de duisternis in staarde.

Johnny wist hoe het voelde om je zorgen te maken als ouder, over hoe je een kind kunt kwijtraken in de schaduw. Het was de reden dat hij hier zat en dag en nacht aan een documentaire over straatkinderen werkte. Misschien dat hij haar zou vinden als hij hard genoeg zocht en genoeg vragen stelde.

Hij staarde naar het beeld. Er waren niet veel kinderen op straat geweest op de avond dat hij dit materiaal had gefilmd, want het had geregend. Toch kneep hij elke keer dat hij een vorm op de achtergrond zag, een silhouet dat een jonge vrouw zou kunnen zijn, zijn oogleden samen, zette zijn bril op en tuurde nog geconcentreerder naar het beeld terwijl hij zich afvroeg: Marah?

Maar geen van de meiden die hij had gezien tijdens het maken van de documentaire was zijn dochter. Marah was van huis weg-

gelopen en verdwenen. Hij wist niet eens of ze nog in Seattle was.

Hij deed het licht in zijn kantoor op de bovenverdieping uit en liep de donkere, stille gang in. Aan de muur links van hem hingen tientallen familiefoto's in zwarte lijstjes. Hij bleef wel eens staan om het spoor van de foto's te volgen – van zijn familie – en liet zich dan terugvoeren naar gelukkigere tijden. Hij stond zichzelf soms toe om voor de foto van zijn vrouw te blijven staan en zich te verliezen in de glimlach die ooit zijn hele wereld had verlicht.

Vannacht liep hij door.

Bij de kamerdeur van zijn zoons bleef hij staan, en hij duwde hem open. Dat deed hij tegenwoordig: obsessief controleren of zijn elfjarige tweelingzoons er nog waren. Als je eenmaal had ervaren hoe slecht het kan lopen in je leven, en hoe snel dat kan gebeuren, probeerde je degenen die er nog waren uit alle macht te beschermen. Ze lagen in bed te slapen.

Hij slaakte een zucht, zich er niet van bewust dat hij zijn adem had ingehouden, en liep naar de gesloten deur van Marah. Hij minderde geen vaart. Het deed te veel pijn in haar kamer te kijken, te zien hoe die bevroren was in de tijd – de kamer van een klein meisje – onbewoond, met alles precies zoals ze het had achtergelaten.

Hij liep zijn eigen kamer in en sloot de deur achter zich. Overal lagen paperassen en kleren, en de boeken waarin hij ooit was begonnen en die hij nog uit wilde lezen als zijn leven ooit wat rustiger zou worden.

Hij trok onderweg naar de badkamer zijn overhemd uit en gooi-
de het in de wasmand. Hij zag zichzelf in de badkamerspiegel. Op sommige dagen vond hij dat hij er niet slecht uitzag voor iemand van vijfenvijftig. Op andere, zoals nu, dacht hij: hoe kun je dat nou denken?

Hij zag er... verdrietig uit. Het zat hem grotendeels in de ogen. Zijn haar was te lang, en er zaten grijze strengen in het zwart uit zijn jongere jaren. Hij vergat altijd naar de kapper te gaan. Hij draaide met een zucht de douchekraan open, stapte in de cabine en liet het gloeiend hete water over zich stromen, zijn gedachten weg-

spoelen. Toen hij onder de douche vandaan kwam voelde hij zich beter, klaar voor de komende dag. Het had geen zin om te proberen of hij nog kon slapen. Nu niet. Hij wreef zijn haar droog met een handdoek en trok een oud Nirvana T-shirt aan dat hij op de vloer van zijn kledingkast vond, met een versleten spijkerbroek. Toen hij de gang in liep, ging de telefoon.

Het was de vaste lijn.

Hij fronste zijn wenkbrauwen. Het was 2010. Niemand belde nog naar een vaste lijn.

En niemand belde om drie over vijf in de ochtend. Tenzij het slecht nieuws was.

Marah.

Hij greep de telefoon. 'Ja?'

'Mag ik Kathleen Ryan even spreken?'

Verdomde telemarketeers. Werkten ze hun gegevens dan nooit bij?

'Kathleen Ryan is bijna vier jaar geleden overleden. Het wordt tijd dat u haar uit uw adressenbestand haalt,' zei hij afgemeten, in afwachting van de vraag: 'Bent u bevoegd de beslissingen in uw huishouden te nemen?' Hij voelde zich ongeduldig worden in de stilte die volgde. 'Met wie spreek ik?' vroeg hij op eisende toon.

'U spreekt met Jerry Malone van de politie.'

Johnny fronste zijn wenkbrauwen. 'En u wilt Kate spreken?'

'Er is een ongeluk gebeurd. Het slachtoffer heeft naam en nummer van Kathleen Ryan in haar portemonnee als noodnummer.'

Johnny was met de telefoon zijn slaapkamer in gelopen en ging op de rand van zijn bed zitten. Er was maar één iemand die Katies nummer nog in haar portemonnee zou hebben om in geval van nood te bellen. Wat had ze nu weer gedaan? En wie liep er nog rond met een noodnummer in zijn portemonnee? 'Gaaf het om Tully Hart? Is ze dronken achter het stuur gekropen? Want als dat zo is...'

'Dat kan ik u niet vertellen, meneer. Mevrouw Hart wordt op dit moment naar ziekenhuis Sacred Heart gebracht.'

‘Hoe erg is het?’

‘Dat kan ik niet zeggen, meneer. Dat zult u met het Sacred Heart moeten bespreken.’

Johnny verbrak de verbinding, googelde het telefoonnummer en belde het ziekenhuis. Het duurde minstens tien minuten voordat hij iemand aan de lijn had die zijn vragen kon beantwoorden.

‘Meneer Ryan?’ zei de vrouw. ‘Ik begrijp dat u familie bent van mevrouw Hart?’

Hij huiverde toen die vraag werd gesteld. Hoelang geleden had hij Tully voor het laatst gesproken?

‘Ja,’ zei hij. ‘Wat is er gebeurd?’

‘Dat weet ik niet, meneer. Ik weet alleen dat ze hier naartoe wordt gebracht.’

Hij keek op zijn horloge. Als hij snel was, kon hij de veerboot van tien voor half zes nog halen en over iets minder dan een uur in het ziekenhuis zijn. ‘Ik kom eraan.’

Het drong pas tot hem door dat hij de verbinding had verbroken toen de telefoon in zijn oor begon te piepen. Hij gooide hem op het bed.

Hij pakte zijn portemonnee en viste de telefoon van het bed. Hij toetste terwijl hij een trui pakte een nummer in. Hij ging zo vaak over dat het ineens tot hem doordrong dat het nog ontzettend vroeg was.

‘Ja?’

‘Corrin. Sorry dat ik je wakker bel, maar ik heb een noodgeval. Kun jij de jongens komen halen en naar school brengen?’

‘Wat is er aan de hand?’

‘Ik moet naar het ziekenhuis. Er is een ongeluk gebeurd. Ik wil de jongens niet alleen laten, maar ik heb geen tijd om ze te komen brengen.’

‘Geen probleem,’ zei ze. ‘Ik ben er over een kwartier.’

‘Dank je,’ zei hij. ‘Ik sta bij je in het krijt.’ Hij rende de gang in en duwde de slaapkamer van zijn zoons open. ‘Aankleden, jongens. Nu.’

Ze gingen langzaam overeind zitten. ‘Huh?’ mompelde Wills.

‘Ik moet weg. Corrin komt jullie over een kwartier halen.’

‘Maar...’

‘Maar niets. Jullie gaan naar Tommy. Misschien komt Corrin jullie ook wel ophalen van voetbal. Ik weet niet wanneer ik weer thuis ben.’

‘Wat is er?’ vroeg Lucas. Zijn gezicht vertrok in een bezorgde frons. De jongens hadden ervaring met noodgevallen, en vaste routine stelde hen gerust. Met name Lucas. Hij leek op zijn moeder: iemand die verzorgt, zich zorgen maakt.

‘Niets,’ zei Johnny gespannen. ‘Maar ik moet naar de stad.’

‘Hij denkt dat we nog steeds baby’s zijn,’ zei Wills terwijl hij zijn dekbed van zich af schopte. ‘Kom op, Skywalker.’

Johnny keek ongeduldig op zijn horloge. Het was acht over vijf. Als hij die boot wilde halen, moest hij nu weg.

Lucas klauterde zijn bed uit en liep naar Johnny toe. Hij keek door zijn bruine, warrige haar naar zijn vader op. ‘Is er iets met Marah?’

Natuurlijk dachten ze dat. Hoe vaak hadden ze zich niet voor hun moeder naar het ziekenhuis gehaast? En alleen God wist in wat voor nesten Marah zich had gewerkt. Ze maakten zich allemaal zorgen om haar.

Hij vergat hoe bang ze soms nog waren, bijna vier jaar later. De tragische gebeurtenissen hadden op hen allemaal hun sporen achtergelaten. Hij deed zijn uiterste best met de jongens, maar dat was niet genoeg om het verlies van hun moeder te compenseren. ‘Er is niets aan de hand met Marah. Tully ligt in het ziekenhuis.’

‘Wat is er gebeurd?’ vroeg Lucas, die er angstig uitzag.

Ze waren stapelgek op Tully. Hoe vaak hadden ze het afgelopen jaar gesmeekt of ze haar mochten zien? Hoe vaak had Johnny niet een excuus bedacht? Hij voelde een steek van schuldgevoel door zich heen gaan.

‘Ik heb geen idee, maar ik bel jullie zodra ik meer weet,’ beloofde

Johnny. 'Zorgen jullie dat je klaar bent om naar school te gaan als Corrin er is?'

'We zijn geen baby's meer, pap,' zei Wills.

'Bel je na voetbal?' vroeg Lucas.

'Dat beloof ik.'

Hij gaf ze een kus, rende naar de voordeur en griste zijn auto-sleutels van het haltafeltje. Hij keek nog een keer achter zich, naar zijn twee identieke jongens die nodig naar de kapper moesten, in hun boxershort en te grote T-shirt, fronsend van bezorgdheid. En toen rende hij naar zijn auto. Ze waren elf; ze konden best tien minuten alleen zijn.

Hij stapte in de auto en reed naar de veerboot. Aan boord bleef hij in de auto zitten en tikte ongeduldig met een vinger op het met leer beklede stuur. De oversteek duurde drie kwartier.

Hij reed om precies tien over zes de parkeerplaats van het ziekenhuis op en zette de auto in het kunstlicht onder een lantaarnpaal. De zon zou pas over een halfuur opkomen, dus de stad was donker.

Hij liep het hem bekende ziekenhuis in en beende naar de informatiebalie.

'Tallulah Hart,' zei hij nors. 'Ik ben familie.'

'Meneer, ik...'

'Ik wil weten hoe het met Tully is, en wel nu onmiddellijk.' Hij zei het zo stuurs dat de vrouw van haar stoelzitting omhoogkwam alsof ze was getroffen door een stroomstootje.

'O,' zei ze. 'Ogenblik.'

Hij liep van de balie weg en begon te ijsberen. God, wat haatte hij het hier, met al die maar al te bekende geuren.

Hij liet zich in een oncomfortabele plastic stoel zakken en tikte nerveus met een voet op de linoleumvloer. De minuten tikten voorbij en elke minuut nam hem een beetje van zijn controle af.

Hij had in de afgelopen vier jaar geleerd door te gaan zonder zijn vrouw, de liefde van zijn leven, maar dat was niet eenvoudig.

Hij had zichzelf moeten dwingen niet terug te kijken. De herinneringen waren gewoon te pijnlijk.

Maar hoe kon hij hier in het ziekenhuis niet terugkijken? Ze waren hier geweest voor de operaties, chemokuren en bestraling; ze hadden hier uren en uren doorgebracht, hij en Kate, en elkaar bezworen dat kanker hun liefde niet zou kunnen verslaan.

Wat een leugen.

Toen ze de waarheid eindelijk onder ogen hadden gezien, was dat in een kamer in dit ziekenhuis. In 2006. Hij had naast haar op bed gelegen, had haar vastgehouden en had geprobeerd niet op te merken hoe mager ze was geworden gedurende het jaar dat ze voor haar leven vocht. Uit Kates iPod naast het bed klonk Kelly Clarkson: *Some people wait a lifetime... for a moment like this.*

Maar het had voor hem niet gevoeld alsof hij zijn hele leven had gewacht op dit moment. Hij herinnerde zich de blik in Kates ogen nog. Pijn stroomde als een vloeibaar vuur door haar lichaam. Ze had overal pijn. In haar botten, haar spieren, haar huid. Ze had zo veel morfine genomen als ze durfde, maar ze wilde alert genoeg zijn om de kinderen niet bang te maken. 'Ik wil naar huis,' had ze gezegd.

Toen hij haar had aangekeken had hij alleen maar kunnen denken: ze gaat dood. De waarheid drong pijnlijk tot hem door en de tranen sprongen in zijn ogen.

'Mijn baby'tjes,' had ze zacht gezegd, en toen was ze gaan lachen. 'Maar het zijn geen baby's meer. Ze zijn aan het wisselen. Dat kost trouwens een dollar, voor de tandenfee. En je moet er altijd een foto van maken. En Marah. Zeg tegen haar dat ik het begrijp.' Hij had de teleurstelling in haar starende blik gezien.

'Ik heb Tully nodig,' had ze toen gezegd, en dat had hem verrast. Zijn vrouw en Tully Hart waren al sinds hun puberteit beste vriendinnen, tot een ruzie hen uit elkaar had gescheurd. Ze hadden elkaar twee jaar niet gesproken, en Kate had in die periode kanker gekregen. Johnny kon Tully niet vergeven, noch voor de ruzie zelf (die natuurlijk Tully's schuld was geweest), noch voor haar afwezigheid, nu Kate haar zo nodig had.